

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Controversiarvm Omnivm Hvivs Ævi Lvthero-Calvinisticarvm Libri Tres

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1627

XCVII. Ecquæ sint argumenta negantium Ius Confeßionis diuinum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-35233

AD III. *Fidelis & iustus, respicit promissum Dei istud: Quorum remisisti, &c.* At hoc factum hominibus est: ergo & hic si confiteamur homini Sacerdoti, i. e. Confessione Sacramentali.

QVÆSTIO XCVIII.

Æqua sint argumenta Ius Confessionis diuinum negantium?

ALVINVS Inst. l. 3. c. 4. §. 7. Confessionis *vetustissimū usum esse fatemur; sed quam facile possumus euincere, fuisse liberum. Certè nullam statam de ea fuisse legem ante Innocentii III. tempora, eorum quoque Annales testantur.* 2. Idem ibid. *Constat fuisse politicam disciplinam ab Episcopis institutam: non legem à Christo, aut Apostolis positam: Exemplo Nectarii Episcopi Constantinopolitani ab eo deprauati, docere nititur; qui ob confitentis famelle consuetudinem cum Diacono, Confessionem abrogauit. Silex Dei erat auricularis Confessio, qui ausus esset Nectarius eam refingere?* 3. Chrys. hom. 2. in Plā. 50. *Peccata tua dicit, ut deleas illa. Si confunderis alicui dicere, que peccasti: dicitur quotidie ea in anima tua. Non dico, ut confitearis conseruo tuo, qui exprobrat: dicitur Deo, qui curat ea.* 4. Ibid. §. 9. *Delicta quis intelligit Pl. 18. & Pl. 37. Iniquitates mea supergressæ sunt caput meum. Quis suorum peccatorum nunc supputationem cogitet, ubi Dauidem videt suorum numerum inire non posse?* 5. Ibid. §. 18. *Qui remissionem à Christo obtinuisse videntur, non leguntur in aurem Sacrificuli confesse, quia Confessarii non erant. Et multis postea sæculis inaudita fuit hæc Confessio. Ergo Quoties ingemuerit peccator, omnium iniquitatum eius non recordabor. Huic verbo qui audeat aliquid adicere, non peccata legat, sed Domini misericordiam.*

6. LUTHERANVS Kemnitijs par. 2. Exam. pag. 976. *Sicut misit me Pater, Ioan. 20. & ego mitto vos. At ipse ad Generalem Confessionem, ore, vel signis expressam, absolutionem impertiebatur; non singularum peccatorum enumerationem exegit.* 7. Ibid. pag. 1007. *Confessio Publica multis ab Episcopis in priuata, tempore De-*

cii; Postea tempore Nectarii, Priuata est abrogata: ergo neutra necessaria est iure diuino. &c.

AUTOR. DICO AD I. Christus Confessionem lege sancierat; ut nil opus esset vlli Concilio sancire. solum Concilia prisca determinarunt tempus. Cætera mentitur Calvinus.

AD II. Cuique Ecclesiæ vnus præponebatur Pœnitentiarius, orto more post exortos Nouatianos, negantes grauiora peccata dimitti: Is notoria peccata publicabat populo, ut pro eo Deum cōprecarentur; occulta, seruabat in secreto. Peccatrix autem illa imprudens & hoc peccatum cum Diacono publicabat ipsa. Ideo Nectarius abrogauit omnem publicam Pœnitentiam, saluā Confessione secretā.

AD III. S. Chrysostomus, Nectarii successor, abrogatam pœnitentiam publicam carpit læpius; priuatam nunquā. Et ibi loquitur de publica: nam ad priuatam non sequitur exprobratio. Deinde, quod peccatum dicitur in priuata, id Deo dicitur. Itaque priuatam suadet; dissuadet publicam.

AD IV. Enumeratio solum requiritur moraliter diligens de mortalibus: non exacta. Nam & Deo soli enumerare omnia cui possibile?

AD V. Quo tempore Christus autoritatiuè peccata remittebat; Sacramenta nondum instituerat: itaque ut sine baptismo, sic & sine Eucharistia iustificabat solâ voce aut voluntate. Et ipse Calvinus ait, Confessionis equidem *Vetustissimū esse Vsum fatemur: quomodo igitur multis inauditum sæculis? Proinde semper ita fuit, ut, qui verè ingemuerit, etiam mediæ veniæ desiderat at usurparit: quod Christianis est Confessio.*

AD VI. Kemnitii, *Sicut* hic non dicit similitudinem in omnibus; alioquin etiam uti Sacramentis non eguissent Apostoli magis, quam Dominus. Missus igitur Christus est ut Filius; Apostoli ut Ministri; ad eundem utriusque Finem, non Modum in omnibus.

AD VII. Adeo factum est, ut Episcopi tunc eam appendicem de publica Confessione adiecerint ad S. Canonem priuatæ teste Socrate. Quodque permaneret testatur calus sub Nestario postea factus: post quem accidit publicæ Coefessionis abrogatio non priuatæ. Quot in vno mendacia Kemnitii.

DE SATISFACTIONE ANNOTATIO.

1. CUM *Satisfactio* sit *compensatio iniuriæ factæ læsæ*; differt ab *Restitutione*, quæ *Rerum*; illa *Actionum æqualitatem* restituit: eò quod hæc *Datum in re factum*; illa *iniuriam actione* illatam respiciat. Deo autem inferri damnum nequit; iniuria potest: ideo *Satisfactio* ei, non *Restitutio* præstanda est ex iustitia.

2. IUSTITIA verò actionis duplex est: *Absoluta & perfecta*; quæ tantum redditur honoris, quanta fuit læsio. *Imperfecta seu conditionata* cum pacto, quæ redditur, quantum læsus paciscitur. Iam cum Deum inter & hominem esse æqualitatem non possit, solum conditionata cum iustitia fit læsio Deo satis, aliquæ intercedente *Donatione, & Acceptatione Dei*.

3. SATISFACTORIA COMPENSATIO conditionata respicit *Inæqualitatem Iustitiæ, & Amicitie læsæ factam*, D. Thom. 4. q. 1. art. 3. Hinc aliquando vna actio satisfacit Amicitie læsæ ad Recõciliationem;

sed non iustitiæ pacis. Iam peccator pro læsæ Amicitie Deo satisfacere nõ potest: quia *Satisfactio* Deo. præsupponit *Acceptationem Dei* gratuitam; hæc, Amicitiam Dei. *Dein*, *Satisfactio* fit ad aliqualem æqualitatem: at læsio infinita & lædentis vilitas finita, nullam habere proportionem possunt: proinde nec Amicitie satisfactionem læsæ.

Hinc necesse, ut in satisfaciente expaeto insit, aliquod principium satisfactionis, simile Deo infinite bono; & hoc est Sp. Sancti gratia in habitans in poenitente: Hæc autem est merè gratuita *Donatio Dei*. Ex hac opus satisfactorium valet ex pacto Dei; Sic Volentis placeri. Hinc axioma Theologicum manat: *Satisfactio non offertur Deo, nec exigitur ab hominibus pro Culpa; sed ab hac Deum nos iustificat gratis*, id est, eam condonat, Amicitiamque suam reddit. Et post hanc receptam gratis homo potest satisfacere. Quod negant hæretici.

QVÆSTIO XCIX.

An remissa culpa maneat subinde puniendum debitum?

LUTHERVS in *Afferi. art. 1.* affirmat, & cum eo partem Lutherani Nobiscum.

IDEM concione de indulgentiis anno 1546. negat: & cum eo CALVINVS *Iust. 1. 3. c. 4. 5.* ait, Deum non exigere poenas peccati; sed castigare solum paternè ad profectum nostrum.

SVADET Calvinus ita. 1. Chrys. hom. de Poenit. *Deus propter hoc imponit nobis poenam: non de peccatis sumens supplicium: sed ad futura nos corrigens.* Itaq; flagella sunt Paternæ correctiones, non Iudicis ultiones. 2. Aug. 1. 2. de pecc. meritis. *Mors est nonnunquam exercitatio virtutis; etiam ordinatè sit poena peccati originalis.*